

Τὰς δαπάνας τῶν παραστάσεων teazies ἀναλαμβάνουσι οἱ πλούσιοι, μὲ τὸν διπλοῦν σκοπὸν, ὅπως καὶ τὸν Θεὸν καταστήσωσιν ἴλεων αὐτοῖς ἀπολαμβάνοντες συγχωρήσεως, καὶ ἐπιδείξωσι δημοσίᾳ τὰ πλούτη αὐτῶν, τοὺς ἀδάμαντας, τὰ ὑφάρμακα, τοὺς τάπητας καὶ τὰ ἀργυρᾶ αὐτῶν σκεύη.

Αἱ παραστάσεις γίνονται εἴτε ἐν στοαῖς, εἴτε ἐν αὐλαῖς, ἢ καὶ ἐν ταῖς δημοσίαις πλατείαις. Οἱ μεγιστάνες, οἱ ξένοι καὶ οἱ διπλωμάται καταλαμβάνουσι τὰ παράθυρα, ἐξ ὧν φαίνεται ἡ σκηνή. Αἱ γυναῖκες κἀθηνται χαμαὶ ἐπὶ μικρῶν καθισμάτων, ἃ φροντίζουνσι νὰ φέρωσι μετ' ἑαυτῶν, ἀλλαχοῦ δὲ πῆριξ κἀθηνται οἱ ἄνδρες ὀκλάδην, ἀπαραλλάκτως ὅπως αἱ κάμηλοι ἀναπαύμεναι. Ἐν τῷ μέσῳ εἶδος σκηνῆς περιέχει: ὕψωμα καλυπτόμενον διὰ ταπήτων, ἐφ' οὗ τίθεται ἔδρα. Ὑπὲρταὶ καλούμενοι ferraches, κρατοῦντες χονδρὰς ῥάβδους, περιφέρονται ὅπως τῆρῶσι τὴν τάξιν, ὕδατοπῶλαι δὲ προσφέρουσιν ὕδωρ εἰς τοὺς παρισταμένους, ἐνῶ οἱ ἐκμειθωταὶ τῶν παργιλέδων, οἱ πωληταὶ γλυκισμάτων, βακλαβάδων καὶ nukhoutys (στραγαλλῶν) περιπατοῦσιν ἀνὰ μέσον τῶν δρόμων τούτων.

Στιγμάς τινας πρὸ τοῦ θεάματος ἀναβαίνει πρόσωπὸν τι ἐπὶ τοῦ ὑψώματος καὶ κἀθεται ἐπὶ τῆς ἔδρας. Τὸ πρόσωπον τοῦτο εἶνε ὁ Rouzékhan, ὁ διηγούμενος τὰ συναξάρια τοῦ βίου τῶν ἱμάμιδων. Ἀκολουθεῖται ὑπὸ ἐξ ψαλτῶν καὶ φέρει μέλαν τουρβάνιον ἢ καὶ πράσινον, μετὰ ζώνης τοῦ αὐτοῦ χρώματος. Ἀναπαύεται πρὸς στιγμὴν, εἶτα δὲ ἅμα οἱ νεαροὶ ψάλλται, ὅτινες εἰσὶν ἡλικίας δώδεκα ἢ δεκατριῶν ἐτῶν, καθήσασσι πῆριξ αὐτοῦ, ἀναστενάζει βαθέως καὶ ἄρχεται θρηνοῦδας, κύριον σκοπὸν ἐχούσης νὰ κατανύξῃ τὰς καρδίας τῶν παρευρισκομένων, πληρῶν αὐτὰς ὑψηλῶν συγκινήσεων καὶ ἐντυπώσεων θλιβερῶν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διακόπτεται, ἐκρήγνυται εἰς λυγμοὺς, κατολοφύρεται ἐν πάσῃ ταπεινώσει, ἐν τέλει δὲ τοῦ λόγου αὐτοῦ ῥίπτει μετ' ὀρμῆς τὸ τουρβάνιον του, διασχίζει τὸ ὑποκάμισόν του, αἰμάσσει τὸ στήθος του, ἐκβάλλει τὸ γένειόν του καὶ ποιεῖ διάφορα σχήματα ἀπελπισίας. Κατὰ μίμησιν αὐτοῦ πάντες οἱ θεαταὶ ἄρχονται ὀλοφυρόμενοι, τυπτόμενοι, καὶ σχιζόμενοι. Τότε ὁ Rouzékhan κἀτέρχεται τοῦ ὑψώματος κρατῶν φιάλην, συλλέγει διὰ τεμαχίου βάμβκος τὰ δάκρυα τινῶν παρστώτων, καὶ συνθλίβει αὐτὰ ἐντὸς τῆς φιάλης. Ἐν μόνον ἐκ τῶν δακρύων τούτων ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν τοὺς ψυχορραγοῦντας, οὓς δὲν δύνανται νὰ σώσωσιν οἱ ἰατροί.

Ἀφοῦ τὰ πάντα καθησυχάσωσιν ἐμφανίζονται οἱ ἠθοποιοὶ καὶ ἄρχεται τὸ δράμα. Τὰ teazies, ὡς εἵπομεν, εἰσὶν ἀπολύτως θρησκευτικαὶ παραστάσεις. Ὁ θάνατος τοῦ προφήτου, τὸ μαρτύριον τοῦ Ἀλῆ, ὁ θάνατος τοῦ ἱμάμ Χουσεΐν, εἰσὶν αἱ κυριώτεροι ὑποθέσεις, ἐξ ὧν ταῦτα ὑφαίνονται.

Οἱ Πέρσαι, λαὸς ἐξόχως θρησκευτικὸς, δακρυόχουσι εἰς μνήμην τοῦ προφήτου καὶ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Ἀλῆ, ἅμα δὲ λήξῃ ἡ παράστασις τὸ πλῆθος ἀποσυρόμενον ἐκβάλλει πενθίμους κραυγὰς, τῶν μὲν τιλλόντων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, τῶν δὲ ποιούντων ἐπ' αὐτῆς βαθεῖας ἐντομὰς διὰ τῆς αἰχμῆς τῶν ἐγχειριδίων των.

1*

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ὁ καιρὸς εἶνε λίαν ἄστατος. Τοῦτο κάμνει τὸν κ. Σ* νὰ δυσανασχετῇ.

Ὁ ὑπρέτης, ὅστις κατὰ τινὰ στιγμὴν ἀκούει τὸν κύριόν του νὰ παραπονῆται, λέγει πρὸς αὐτὸν δειλῶς:

— Ἀφέντη, ἐγὼ φταίω τοῦ ἔχλασε ὁ καιρὸς, μὰ δὲν ἔτολμουσα νὰ σᾶς τὸ πῶ.

— Πῶς φταίεις ἐσύ;

— Νῆ, ἔσπασα τὸ βαρόμετρο τῆς προάλλις, καὶ τὴν ἰσχύοντι καιρὸ θῆλῃ.

* *

Ποίησις ἐν τῷ συζυγικῷ βίῳ.

Φαρμακοποιδὸς διαπληκτίζεται πρὸς τὴν γυναῖκά του, ἢ ὅποια προσφεύγει εἰς τὸ σύνθημα τῶν γυναικῶν μέσον ἀμύνης, τὰ δάκρυα.

— Κλάψε ὅσο θέλῃς, τῆς λέγει ὁ σύζυγος, ὀλίγο μὲ συγκινοῦν τὰ δάκρυά σου. Ἄμ' τὰ ἔχω ἀναλύσει, καὶ ζῆύρω πῶς δὲν περιέχουν παρὰ ἓνα ἐλάχιστο μέρος φωσφορικὴν ἄσβεστον καὶ ὀλίγην χλωριούχον σόδα. Τὸ ὑπόλοιπον εἶνε καθαρὸ νερὸ τοῦ δὲν χρησιμεύει εἰς τίποτε.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἐκείνο, τὸ ὁποῖον ἀπασχολεῖ τοὺς ἀνθρώπους καὶ κινεῖ αὐτοὺς, εἶνε ἡ ἀνάγκη τῆς ἐξασφαλίσεως τοῦ τρόπου τῆς υπάρξεως τούτου κατορθωθέντος, δὲν γνωρίζουσι τί νὰ πράξωσι. Διὰ ταῦτα κατόπιν ἔρχεται δευτέρα ἀσχολία, νὰ ἐλαφρύνωσι τὰ βάρη τοῦ βίου, νὰ καταστήσωσιν αὐτὸν ἥττον αἰσθητὸν, νὰ σκοτώσωσι τὴν καιρὸν των, δηλαδὴ νὰ διαφύγωσι τὴν ἀνίαν. (Schopenhauer).

* * * Οἱ κοινωνικοὶ νόμοι μοιᾶζουσι τὰ ἐνδύματα μᾶς στενοχωροῦν, ἀλλὰ καὶ μᾶς προφυλάττουσι.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

~ Ἡ πρώτη ἀνακάλυψις πόλεως, ἐπὶ τῶν ὑδάτων κτισθείσης, ἐγένετο ἐν τῇ λίμνῃ τῆς Ζυρίχης τῷ 1853 ὑπὸ τοῦ κ. Appli, ἐκ Μιλάνου, ἤδη δὲ εἰσὶ γνωσταὶ πλέον τῶν διακοσίων ἐκ τῶν μεμονωμένων τούτων ἀρχαίων πόλεων ἢ χωριῶν, περὶ ὧν οὐδεμία διεσώθη μνηεῖα ὑπάρξεως ἐν ταῖς σελίσαι τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας. Τὸν λόγον τῆς κατασκευῆς τοιούτων κατοικιῶν εἶνε εὐκόλον νὰ ἐξηγήσωμεν. Αἱ κατοικίαι τῶν